

1

19 december

New York – Kruising East 42nd Street en Park Avenue

Nimi Olsen had de fout gemaakt om op enige afstand van de kruising met 42nd Street over te steken, op een plek zonder verkeerslichten. Nu was ze halverwege gestrand en stond ze kleumend op de richel van bevroren sneeuwprut die de weg in tweeën deelde. De voorbijsjezende auto's leken bijna moorddadige intenties te hebben en om de zoveel tijd werd ze geschampt door een spiegel.

Het verkeer was genadeloos, zelfs voor New Yorkse begrippen. Iedereen was opgefokt, chagrijnig en tot alles in staat om maar zo snel mogelijk op een warmere plek te geraken. Al twee weken lang vroomde het dat het kraakte, de langste vorstperiode in meer dan honderd jaar. De ene helft van de nieuwszenders rept over de effecten van klimaatverandering, een teken dat de mensheid afstevende op totale rampspoed; de andere helft beweerde dat de kou juist aantoonde dat de opwarming van de aarde een fabeltje was, bedacht door zeevier vretende Tesla-rijders die de grondwet nog het liefst op de brandstapel zouden willen smijten. Het was koud – dat was het enige waar iedereen het over eens was.

Overeind proberen te blijven op het midden van de weg, de matador spelen met aanstormende auto's, was iets wat iedere New Yorker wel eens deed. Een spelletje dat de kans op een prematuur overlijdensbericht in de krant aanzienlijk vergrootte. Nimi was hier opgegroeid en had altijd gedacht dat het vooral anderen waren die het leven lieten in het verkeer: elk jaar werden er meer dan vijftienduizend voetgangers in Manhattan op de hoorns genomen en per ambulance afgevoerd. En hoewel maar een paar honderd

van hen daadwerkelijk overleden, was het niet iets waarin ze praktijkexamen wilde afleggen.

Nimi keek om zich heen, speurend naar een gaatje in de kudde losgeslagen voertuigen die langsraasde. Zo stond ze nu al vijf minuten te wachten. Het werd tijd dat ze verder kon.

Maar toen veranderde het verkeerspatroon op welhaast magische wijze en een zwarte sedan die juist onder het viaduct van Park Avenue was doorgereden, minderde vaart. De bestuurder gebaarde naar Nimi om door te lopen. Ze deed een stap naar voren.

Ze glimlachte toen ze voor de bumper langsliep. Ze zwaaide naar de bestuurder en zei geluidloos: *bedankt*.

Ze maakte oogcontact en alles leek goed. Maar toen was het op een of andere manier niet meer goed.

De voorruit van de auto barstte uiteen in een miljoen stukjes en het hoofd van de bestuurder verdween: eerst was het er nog, en toen niet meer. In een fractie van een seconde deed de tijd even niet wat het zou moeten doen en kwam alles tot stilstand.

Toen kwam het daverende geluid van het schot.

Nimi slaakte een kreet.

De auto – zonder bestuurder inmiddels – schoot naar voren.

Snel denkwerk, of eigenlijk instinct, zorgde ervoor dat Nimi begon te rennen.

Als het niet zo glad was geweest, had ze misschien meer grip gehad.

Als ze langere benen had gehad, had ze misschien de stoep gehaald.

Als ze wat forser was geweest, hadden haar botten en vlees haar organen misschien beschermd.

Op elke andere dag had ze het misschien overleefd.

Columbia University

‘Maar goed.’ Dr. Lucas Page keek nog één keertje omhoog, naar de door de computer gegenereerde sterrenhemel op het plafond. ‘Als de menselijke realiteit niets anders is dan een zeer geavanceerde simulatie, is het dan mogelijk om het universum volledig te ontcijferen? En zo ja, waarom zouden we dat willen?’ Met die woorden verbleekte de bewegende, door onbetaalbare optische instrumenten gegenereerde projectie en sprongen de verzonken plafondlampen van de collegezaal weer aan.

Page stapte van het podium, knikte naar de zaal en wenste zijn studenten een aangename kerstvakantie toe, uiteraard zonder enige zingeving of hoger doel. Alle studenten in het schuin oplopende auditorium stonden als één man op en begonnen te klappen en te joelen.

In die ietwat ongemakkelijke fase na afloop van het college, tijdens het applaus en het opbergen van laptops in rugtassen, liep Page altijd vlug het trappetje af om achter het gordijn weg te schieten. De bewondering van zijn studenten was niet wederzijds en hij vermeid persoonlijk contact, soms zelfs op het komische af. Hij had geen flauw benul wat hij aan moest met opmerkingen als *Ik heb genoten van uw college, professor, en ik hoop dat u ook een aangename kerstvakantie hebt*. Het was ook geen vaardigheid die hij zich eigen wilde maken.

De hordes ongeïnteresseerde studenten die zijn collegezaal in werden gedreven, deprimeerden hem steeds vaker. Ze leken er allemaal van overtuigd te zijn dat ze bijzonder waren, maar er

waren er maar een paar die zelfs maar over een beetje analytisch denkvermogen leken te beschikken. Steeds vaker kreeg hij vragen die helemaal geen vragen waren.

Eenmaal in de gang haastte hij zich naar het trappenhuis. Hij wilde vroeg weg; hij moest nog een kerstboom kopen.

Page beklom de trap met zijn kenmerkende mechanische tred, een beweging die pas juist aanvoelde na jaren van aanpassingen en vernieuwingen aan zijn beenprothese. Trap op kon hij nu met twee treden tegelijk – geen sinecure voor iemand die van de chirurgen te horen had gekregen dat hij de rest van zijn leven een looprek zou moeten gebruiken – en hij kon de drie trappen nu bijna net zo snel beklimmen als vroeger.

Met elke stap voelde hij zijn concentratie wegvloeien. Het was niet dat hij weinig plezier haalde uit dit specifieke college; hij had er een hekel aan. Niet dat hij niet een paar slimme studenten had, want die waren er wel degelijk. Maar het was vermoeiend werk om de slimmeriken van de uilskuikens te scheiden. Van de ene groep waren er te weinig, van de andere juist veel te veel.

Zijn college, Simulatietheorie en de kosmos, was tot het populairste college van de faculteit uitgegroeid. Een wonder, aangezien Page het had verzonnen op een avond met te veel drank en te weinig zelfbeheersing, als sarcastisch commentaar op de schier eindeloze academische dikdoenerij die de overige faculteiten overeind hield. Het was flauwekul – dat begreep toch iedereen? – maar hij had het kladje op zijn bureau achtergelaten, waarna de decaan het bij een van haar zeldzame bezoeken had gelezen. Toen ze begon te bazelen over de academische waarde ervan, durfde hij niet meer toe te geven dat het als grap was bedoeld. En dus gaf hij nu een vak waarvan hij wist dat het lariekoek was aan een stel kinderen die het verschil niet kenden tussen wetenschap en samenzwerings-theorieën, met goedkeuring van een bestuur waarvoor het verschil tussen sarcasme en ernst te hoog gegrepen was. Fantastisch.

De stemming op de tweede verdieping was als het academische equivalent van het kerstbestand van 1914: studenten, student-assistenten en faculteitsleden die deden alsof ze vriendjes waren, al was het maar voor een avond. Men zoop geïmporteerd bier en goedkope bubbels en veinsde interesse in elkaar, maar intussen tuurde men naar telefoonschermpjes, hopen op iets wat interessanter was.

Hij ontweek een aantal begroetingen, drie aangeboden biertjes, twee glazen wijn, een glas champagne (Perrier-Jouët Grand Brut, toe maar) en een klap op de schouder. In zijn kantoor trof hij zoals verwacht Debbie aan, die papers aan het nakijken was, met CNN op de achtergrond.

Ze veegde de vragende blik van zijn gezicht door hem met gestrekte arm een stapel uitgeprinte telefoonboodschappen te presenteren. Ze keek niet op van haar werk, maar erkende zijn bestaan met de mededeling: ‘Er is eenenzestig keer voor u gebeld.’ Ze knikte naar de computer. ‘En u hebt een berg e-mails.’

Het tafeltje naast haar bureau stond vol kerstcadeaus, waarvan hij wist dat het vooral flessen drank zouden zijn, in verschillende soorten en maten – het universiteitsequivalent van de appel voor de leraar.

‘Zijn er nog mensen langsgekomen?’ vroeg hij.

Het afpoeien van bezoekers – vooral klagende studenten – was de voornaamste reden dat Debbie er was. Ze was bezig met haar proefschrift over verre astronomische objecten, een academische mijlpaal die ze had weten te bereiken ondanks haar met trots uitgedragen asperger. Het was juist die onzekerheid over non-verbale cognitieve signalen die haar de ideale assistent maakte; ze was volstrekt immuun voor de theatrale fratsen van zijn studenten.

‘Zesentwintig. Maar de enige die u zou moeten terugbellen is Haagstrom. Zijn vader is overleden.’

Page stopte met het doorbladeren van zijn boodschappen. ‘Geef hem maar twee weken extra. Zeg dat hij me moet bellen als hij nog wat nodig heeft. En geef hem mijn mobiele nummer.’

Debbie keek verbaasd op.

‘Jezus, zijn vader is overleden,’ zei hij. ‘En het is Kerstmis.’

‘Ik snap het. Het verbaast me alleen dat u het snapt.’

Lucas knikte naar de feestelijke, *Tetris*-achtige stapel op het bijzettafeltje. ‘En kun je bedankbriefjes schrijven voor dat daar?’

Debbie wuifde hem weg. ‘Is al gebeurd, met uitzondering van twee: uw uitgever en uw literair agent. Uw agent heeft u een heel aardige whisky gegeven en uw uitgever heeft uitgepakt met een magnum champagne.’

‘Stuur de champagne maar naar de decaan en wens haar een prettige kerst.’

‘Een fles Bollinger van duizend dollar?’

‘Wens haar dan een zéér prettige kerst.’ Hij probeerde te glimlachen. ‘En neem jij de rest maar mee.’

In de hoek van Debbies scherm schakelde CNN over op een ander item, wat direct Page’ aandacht trok. Terwijl de lichtkrant over het scherm gleed, voelde hij dat zijn hart sneller begon te kloppen. ‘Zet het geluid eens aan.’ Hij was er redelijk zeker van dat hij kalm had geklonken.

Ze drukte op de SPEAKER-knop van haar toetsenbord.

De nepjournalist keek met zijn bleke smoelwerk de camera in terwijl op de achtergrond zwaailichten flikkerden. De lichtkranttekst die onder in het scherm voorbijgleed werd aangevuld met de hakkelende, vage non-informatie die zo kenmerkend was voor de hedendaagse Amerikaanse journalistiek, maar de zwetsende hoofden leken één ding zeker te weten: een sluipschutter had iemand neergeschoten.

Page zou het daar waarschijnlijk bij gelaten hebben als zijn aandacht niet was getrokken door iemand die omgeven werd door FBI-jacks. Het loopje was onmiskenbaar, en hetzelfde gold voor de op maat gemaakte regenjas.

‘Zijn dat niet die lui voor wie u vroeger hebt gewerkt?’ vroeg Debbie zonder op te kijken van haar computer.

‘Nee,’ loog hij.

Kruising 42nd Street en Park Avenue

Special agent Brett Kehoe liep weg van de tent op de plaats delict, vergezeld door Grover Graves, die de uitkomsten van de computersimulatie oplas – wat in deze fase van het onderzoek nog een eufemisme was voor giswerk. Het was avond, maar het lichtschijnsel van de stad werd versterkt door de sneeuw, wat de illusie van een volle maan wekte. En dus was iedereen ter plaatse zenuwachtig; er was nog geen enkele aanwijzing dat de dader zijn geweer had opgeborgen en naar huis was gegaan.

De wind joeg over het wegdek en blies sneeuw onder Kehoe's sjaal, zodat zijn kraag doorweekt raakte. Op elke andere avond zou 42nd Street het volmaakte plaatje van Kerstmis in New York zijn geweest. Nu was het een plek waar iemand zojuist was vermoord. Het ontging hem niet dat de idioot grote kerstversiering aan de lantaarnpalen het tafereel een morbide tintje gaven.

Hij keek naar de dakranden van de gebouwen, de eindeloze raampartijen en de sneeuw die naar beneden dwarrelde. Degene die dit op zijn geweten had, wist precies waar hij mee bezig was. In deze omstandigheden zouden zijn mensen het snel zat worden.

Tijdens het lopen inspecteerde Kehoe automatisch – en onbewust – de gebouwen. Hij had zes eigen sluipschutters ter plaatse, om de veiligheid van de meute – agenten, burgers, mediaschorem – te waarborgen. Dat was tenminste de bedoeling. Twee arrestatieteams op afroep, gecombineerd met de aanwezigheid van de NYPD, betekende dat de schutter olijdom of suïcidaal moest zijn om te blijven hangen. Maar toch stond iedereen nog op scherp.

Wat Kehoe vooral verontrustte in deze zaak was het slachtoffer. FBI-agenten gingen nou eenmaal dood. Het was onvermijdelijk. Niet zo vaak als werd gedacht, en zeker niet zo vaak als beweerd werd door die lamzakken op tv. Maar alle betrokkenen wisten dat het een statistische mogelijkheid was. Dat iemand zoveel moeite had gedaan om een van zijn mensen te vermoorden, duidde op een verhaal dat hij nog niet helemaal duidelijk voor zich zag.

‘Wat sta je nou dom te kijken? Het is pure wiskunde: A kwadraat plus B kwadraat is C kwadraat.’

Graves had een waterdichte tablet in zijn hand, die in directe verbinding stond met de simulatieapparatuur in het mobiele commandocentrum. ‘Pythagoras had er ongetwijfeld verstand van, maar we kunnen azimut noch elevatie bepalen, en dus hebben we geen punt van oorsprong.’

Kehoe gaf tijdens het werk nooit blijk van emoties. Daar was hij trots op, maar hij kon maar zoveel velen. ‘We hebben een dode collega in een auto en een burger die rond een lantaarnpaal is gevouwen. *Dat kunnen we niet* is onacceptabel.’

Graves hield de tablet omhoog om zijn argument kracht bij te zetten. ‘Als we willen weten waar de schutter zich bevond, hebben we data nodig die we domweg niet hebben. We kennen de hoek van inslag niet, omdat we de kogel niet terug kunnen volgen. En we kunnen geen lijn trekken vanaf het lichaam, omdat zijn hele hoofd is geëxplodeerd. We hebben niks om mee te werken. Verschillende kogels hebben verschillende manieren van impact. Sommige kogels buitelen zelfs naar achteren, als je de commissie-Warren mag geloven.’

‘Hou je persoonlijke opvattingen hier even buiten,’ zei Kehoe, ietwat dwingend.

‘Excuus.’

‘Zijn er opnames?’ vroeg Kehoe. Een voordeel van al die technologie was dat er in de openbare ruimte altijd wel iemand was die meekeek.

‘We hebben elke privécamera, surveillancamera, verkeerscamera en smartphonecamera gecontroleerd, maar helaas. We hebben één dashcam van een taxi drie auto’s verderop die het domino-effect van het moment van inslag toont, maar het filmpje heeft geen geluid en dus kunnen we niet het exacte moment van

het schot bepalen. Wat we wel hebben, is een mogelijk tijdsbestek van vier seconden, wat erop neerkomt dat de auto op het moment van het schot overal op de kruising kon zijn geweest. Hij bleef in beweging totdat hij die lantaarnpaal raakte.’

‘Die vrouw, bedoel je.’

Graves keek op van zijn tablet. ‘Ja, die jonge vrouw.’

Hoe kon het dat ze op een van de drukste straten van de op een na best gesurveilleerde stad ter wereld geen enkel beeld hadden van iemand die met een geweer rondliep? Alles wat ze nodig hadden, leek door kwade geesten te zijn uitgewist. Of door iemand met grondige kennis van moord en doodslag. ‘En onze magische kogel?’

Graves haalde zijn schouders op. ‘Daar zijn we nog naar op zoek.’

‘*Daar zijn we nog naar op zoek?*’ Hij haalde diep adem en wachtte tot alle zuurstof door zijn longen was opgenomen. Hij voelde een verontrustende kalmte over zich komen, het soort kalmte dat je ervaart vlak voordat je verdrinkt. ‘We lijken wel een stel stumpers.’

Graves haalde nogmaals zijn schouders op.

Kehoe haalde opnieuw diep adem en dreunde monotoon: ‘Deze sneeuw gaat nog veel meer bewijs wegvagen als de schutter op het dak van een van die gebouwen lag.’ Ze hadden te maken met meer dan veertienhonderd meter dakrand en bijna drieduizend ramen. Zijn mensen waren de daken aan het afspeuren, maar een grondige zoektocht zou de hele nacht gaan duren – tijd die ze niet hadden.

‘Tenzij je een magisch oog hebt, is dit het beste wat we kunnen doen,’ wierp Graves tegen.

Kehoe draaide zich om en keek naar Park Avenue, naar de politiewagens, de ambulances, de FBI-agenten, de idioot grote kerstversieringen, de sneeuwjachten en de twee slachtoffers. Daarna keek hij naar de rijen ramen die zich tot aan de horizon uitstrekten en liep weg.

‘Wat gaat u doen?’ vroeg Graves.

‘Een magisch oog voor je halen.’

De Upper East Side

Lucas Page vulde de vaatwasser terwijl Erin ervoor zorgde dat de kinderen hun handen wisten voor het verhaaltje na het eten. Hoewel hij vroeg van de universiteit was weggegaan, was hij te laat geweest voor het avondeten. Vandaag was dat niet zo erg, aangezien het beter was voor de kinderen om hem niet zo chagrijnig te zien. Hij wilde zijn humeur eigenlijk wijten aan het feit dat hij geen zin had in het nakijken van papers, maar dat zou flauw zijn: het was allemaal begonnen met die melkmuil op CNN. In ieder geval was hij thuisgekomen met een kerstboom.

Over het algemeen deed hij zijn best om op tijd thuis te zijn. De kinderen waren gebaat bij routine; de meesten van hen hadden nog nooit groenten gegeten of een wekker gezien voordat ze tot het gezin waren toegetreden. Maar soms kwam hij gewoon niet weg uit het lab. Vanavond had hij echter een hoop bonuspunten verdiend toen hij die grote kerstboom door de keuken had gesleept; een welkome afwisseling van de negatieve emoties die de uitzending van CNN had gegenereerd.

Dit was ook niet zomaar een avond; er was een nieuw kind dat op haar gemak moest worden gesteld. Erin had twee maanden vrij genomen, zodat ze haar aandacht niet hoefde te verdelen over het ziekenhuis en thuis. Lucas had haar twee volle weken tijdens de kerstvakantie beloofd, maar had tot op heden zelfs het avondeten niet gehaald. Wat waren zijn beloftes nu nog waard? Het kon haar geen zier schelen dat hij van zijn stuk was gebracht door het nieuws en iets te veel had gedraald met het kopen van de

kerstboom. Dit was een kind, geen wetenschappelijk experiment; intentie maakte niet uit, enkel het resultaat.

Terwijl hij de kopjes in het rek schikte, zag hij door het raam boven de gootsteen dat het buiten weer begon te sneeuwen. Het licht was aan in Dingo's appartement boven de garage en uit de schoorsteen kringelde rook.

De winter was al in november losgebarsten: de eerste sneeuw in de stad was tien dagen voor Thanksgiving gevallen. In de achtertuin lag al wekenlang een dik pak sneeuw en nu waren alleen nog de palen van de schommels zichtbaar, als een verlaten, vervallen boorinstallatie. En het zou voorlopig ook niet ophouden met sneeuwen. Lucas kon zich niet herinneren dat het ooit zo erg was geweest; dit jaar werden alle records gebroken. De geur van dennennaalden in combinatie met de sneeuw buiten zorgde in ieder geval wel voor sfeer, en zoals Johnny Mathis al zong, begon het er al echt als Kerstmis uit te zien.

Hij probeerde zich te concentreren op de vaat, maar de televisie bleef zijn aandacht trekken.

Meestal gaf het toestel de keuken een warme gloed, maar vanavond hadden het roestvrij staal en de tegels een naargeestige, bleekblauwe tint. Het volume stond laag en vanuit zijn ooghoek zag hij dat de presentator aardig zijn best deed om over te komen als James Earl Jones. En bij elk nieuwsfeitje begon de oude machinerie in zijn hoofd iets meer te piepen.

Hij was juist de gootsteen aan het afnemen toen dezelfde persoon als eerder zijn aandacht trok. Dezelfde gestalte. Dezelfde kleding. Er was er maar een die er zo uitzag.

Lucas draaide de kraan dicht, droogde zijn handen af en zette het volume harder. Hij stond leunend tegen het aanrecht te kijken toen Erin de keuken binnenkwam.

‘Is er wat gebeurd?’ Ze schrok toen ze zijn gelaatsuitdrukking zag. Ze keek naar de televisie, wendde zich weer tot hem en probeerde zijn blik met de hare te vangen. ‘Luke?’

Hij zag hoe ze afwisselend van zijn goede naar zijn slechte oog keek – iets wat ze alleen deed als ze boos of teleurgesteld was, en op dit moment, wist hij, was ze beide. Hij kon van alles zeggen, maar het laatste wat hij wilde was defensief klinken.

Anderson Cooper deelde nu het in tweeën gedeelde scherm met

Wolf Blitzler in de studio. Blitzler deed zijn best om ernstig te kijken terwijl Cooper vage antwoorden gaf over de onbekende verdachte, het onbekende motief, het onbekende slachtoffer en het onbekende type wapen. Het enige zekere was dat het onderzoek door het weer zou worden bemoeilijkt.

Lucas knikte naar de tv toen de beelden werden herhaald, juist op het moment dat de man achter Cooper de straat overstak. ‘Ken je hem nog?’ vroeg hij.

Erin keek met enige weerezin naar de tv. Toen ze de man zag die Lucas bedoelde, verstijfde ze.

‘We zijn klaar!’ riep Maude vanuit de vestibule.

Maar Erin bewoog niet. Ze keek naar de televisie. ‘Brett Kehoe,’ zei ze kortaf.

‘Yep.’

Maude riep opnieuw.

‘Zo meteen!’ riep Erin boos, om op vriendelijkere toon te vervolgen: ‘Geef me eventjes, goed?’ Maar intussen bleef ze naar de tv staren. ‘Heeft dit iets met jou te maken?’ vroeg ze.

Kehoe voegde zich bij een groepje mannen en vrouwen gekleed in FBI-jack.

‘Weet ik niet.’

Erin pakte de afstandsbediening, zette de tv uit en smet de afstandsbediening weer neer. Het klepje van het batterijcompartiment schoot los en de batterijen rolden over de vloer. ‘Hou dan op met kijken. Tijd om voor te lezen.’

Vijftien minuten later waren de beelden van de Geest van Voorbije Kerstmis verdwenen en was Lucas aan het voorlezen uit een Sesamstraatboekje. De kinderen waren weggezakt in de gebruikelijke bijna-kalmte die altijd volgde op het speelkwartiertje, vlak voordat het bedtijd werd. Het boek was al wat ouder en hij kon eigenlijk maar één stemmetje, maar de kinderen vonden het altijd leuk als hij zong.

Maude deed haar huiswerk aan de eikenhouten tafel – ongetwijfeld een laatste opfrisbeurt voor haar wiskundetoets morgen – en Erin zat in de grote leunstoel bij de open haard. Damien en Hector lagen op de vloer bij de kerstboom en waren verdiept in een zelfverzonnen spel met het ouijabord (alleen noemden zij het het ‘Luigi-bord’). Alisha, die nu drie dagen bij hen was, was met

Laurie en de hond op het zitje in de erker gekropen. Alisha had een vriendinnetje gevonden in Laurie, die het wel leuk vond om eindelijk eens de grote zus te zijn. Erins lichaamstaal was iets minder vijandig nu, wat ongetwijfeld kwam door Lucas' imitatie van Grover. Op dit soort momenten leek alles pais en vree in huize Page – bijna dan.

Hij was halverwege een zeer povere vertolking van 'Het alfabetlied' toen iets op straat de aandacht van Alisha en Laurie trok. Aanvankelijk leken ze slechts nieuwsgierig, maar toen hij zag dat Alisha haar armen steviger om Lemmy klemde, stopte Lucas met zingen ('K is voor kangoeroe'), klapte het boek dicht en liep naar het raam. In de reflectie zag hij Erin opstaan uit haar stoel.

Buiten stonden twee politiewagens met daartussen twee zwarte SUV's dubbel geparkeerd, met knipperende lichten. De portiers van alle vier de auto's gingen gelijktijdig open en een hele meute stapte uit. Uit de twee politiewagens kwamen zes agenten tevoorschijn, uit de SUV's acht mannen in pak. De enige die Lucas herkende was de keurig geklede figuur van de televisie; zeven man plus Brett Kehoe dus.

Kehoe maakte zich los uit de groep en liep naar de voordeur. De overige mannen namen strategische posities in op de stoep, zag Lucas; zoals altijd had Kehoe ervaren krachten uitgezocht.

Lucas legde zijn echte hand op Alisha's schouder. 'Maak je geen zorgen, schat. Ze komen niet voor jou.'

Achter zijn rug slaakte Erin een geïrriteerde zucht. Hij stond versteld dat ze zo kalm wist te blijven voor de kinderen, zelfs nu er een half legertje op de stoep stond. Nog zoiets wat hem zo in haar aantrok.

Maar hij wist wel beter dan haar aan te kijken terwijl hij naar de deur liep.

De bel ging. Hij haalde een paar keer diep adem voordat hij de zware eikenhouten deur met glas-in-lood opendeed voor de FBI-agent die Manhattan onder zijn hoede had. Achter hem stonden vier in regenjas gestoken klonen.

Kehoe zei geen gedag, glimlachte niet en stak ook geen hand uit. Het enige wat hij zei was: 'Heb je het nieuws nog gezien?'